

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyň: **a) O. V., b) nezl. K. V.**, zastoupena zákonnou zástupkyní O. V., obě zastoupeny JUDr. Zuzanou Artnerovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Vodičkova 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 30. 3. 2006, č. j. 6 Az 15/2005 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadly žalobkyně (dále též „stěžovatelky“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 6. 2005, č. j. OAM-12144/VL-11-BE01-2R-2001. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelkám k jejich žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelky nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že ze zjištěných skutečností sice vyplývá, že stěžovatelky utrpěly v zemi původu újmu, tato však nebyla pronásledováním ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Soud neshledal pochybení v neudělení azylu za účelem sloučení rodiny žalobkyním; při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu nezjistil překročení mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Tvrzení stěžovatelek a informace o situaci v zemi původu žalovaný správně vyhodnotil tak, že žalobkyně nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadly stěžovatelky rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Uvedly, že soud na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci, nebyla provedena všechna šetření nutná k objasnění rozhodujících okolností. Stěžovatelky mají za to, že tvrzení o pronásledování jejich rodiny z národnostních důvodů soud neodůvodněně zlehčil. Poukázaly na to, že orgány zastupující a reprezentující státní moc jim odmítají poskytovat ochranu, na niž mají

podle formálně platných zákonů jako občané právo. Stěžovatelky jsou toho názoru, že se na ně vztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu. Žádaly proto Nejvyšší správní soud, aby rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl vynesena Městským soudem v Praze dne 30. 3. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelky spatřují přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou národnostně motivovaného násilí ze strany soukromých osob na Ukrajině se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Azs 216/2004 - 60, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobek dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

